

POP
K=

AE-JUNG

Love story

UN AMOR SOTA ELS FOCUS

AE-JUNG

K=POP:

Love story

Traducció d'Oriol Vaqué

Fanbooks

Títol original: *K-pop. Love Story. Sous les projecteurs*

© del text: Les Livres du Dragon d'Or, 2019

© de la traducció: Oriol Vaqué Sànchez, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: gener del 2020

ISBN: 978-84-17515-65-2

Dipòsit legal: B. 25.046-2019

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

El concert

Zoé: Aliiiiice!!! Sé que m'havies dit que no, però amb les amigues hem aconseguit saltar per un mur. Som davant de la porta del darrere Z1. Vine a obrir-nos!!! Va!!! Si us plau!!!

L'Alice es queda de pedra quan llegeix el missatge que acaba de rebre.

Ho diu de debò?

No pot ser que la Zoé li hagi fet aquesta jugada.

Mentre encara no s'ho acaba de creure, li arriba un altre missatge:

Zoé: Aliiiiice! Afanya't! Ens fa por que arribin els vigilants!!! Vine!!!

Sí, ho diu de debò...

Ara toca fer veure que no ha llegit res i esperar que la Zoé marxi. Apagar el mòbil i al final de la vetllada fer veure que no ha vist l'ampolla que la seva cosina ha llançat al mar d'internet. És el més assenyat.

Aquí, entre bastidors, tot està tranquil a la llum groguenca dels petits focus penjats al sostre.

Zoé: No facis veure que no hi ets, puc veure que has llegit el missatge!

Merda!

L'Alice sospira i gira cua. Se suposava que havia vingut a passar-ho bé i ara s'haurà de dedicar a esbrincar la seva cosina en comptes de beure un got d'aigua abans de començar la intensa vetllada que l'espera. Fa una hora que va amunt i avall repartint papers oblidats, micròfons, piles per a aquests micròfons, cafès... Tot el que necessita l'equip de producció per estar a punt dalt de l'escenari d'aquí a una hora.

L'últim assaig s'ha acabat fa cinc minuts i està segura que, d'aquí a poc, el walkie-talkie li tornarà a sonar sense interrupció. La Zoé és més inoportuna que mai. L'Alice ja està prou decebuda per no haver-se pogut acostar un moment a l'escenari i veure els 7X, el seu grup de K-pop preferit, mentre es preparaven per al gran concert que està a punt de començar. Només els ha pogut entreveure de lluny i parcialment, braços alçats, peus, algunes cames, ja amb el vestuari de l'actuació posat. A més a més, els llums de l'escenari, vist des dels bastidors, desnaturalitzaven els colors.

A mesura que s'acosta a la porta Z1, nota com li creix la ràbia que sent cap a la seva cosina.

Aquest vespre la Zoé li demana massa favors. Fer-la entrar al concert dels 7X pels bastidors de l'Arena! Si les enxampen, acomiadaran l'Alice im-

mediatament. I necessita desesperadament aquesta feina. Si es vol pagar els estudis, no té cap altra alternativa: ha d'estalviar. La Zoé no n'és conscient, ella té els seus pares que li paguen els estudis de Dret. A l'Alice ja li costa prou acceptar que la seva cosina l'aculli al seu pis d'estudiant, per això es vol pagar si més no els estudis a la universitat l'any vinent. Quan empeny la porta feixuga ja ha rebut un centenar llarg de missatges que demanen ajuda amb desesperació i el mòbil no deixa de sonar frenèticament.

—Zoé, ja n'hi ha prou! Soc aquí! Però treu-te del cap la idea d'entrar.

L'Alice coneix molt bé la cara afligida que sap fer la seva cosina quan vol alguna cosa, conscient que aquelles galtes i aquells ullassos marrons que encara conserven una espurna infantil són capaços de fer cedir qualsevol.

—Oh, Alice, no siguis poruga!

—Jo no soc po... Que vols que perdi la feina?!

—No ho veurà ningú, t'ho juro! Au, va, deixa'ns entrar!

L'Alice sospira. És incapaç de resistir-se a la Zoé. Ho sap perfectament. Sobretot quan fa aquells ulls de gatet abandonat. Un dia s'haurà de plantejar com és que sempre es deixa arrossegar per les històries d'aquesta noia. Perquè se sent en deute amb la seva cosina? Perquè la Zoé és un dels membres de la poca família que li queda? D'ençà de la mort dels seus pares, va trobar en la Zoé la seva

confident, que l'escoltava amb paciència quan ella estava deprimida i l'ajudava a refer-se, comprensiva amb el seu costat encara ara una mica tancat.

—Au, va! —insisteix la Zoé, mentre l'Alice encara dubta.

—No ets conscient de com me la jugo!

—Oh, però és que és una ocasió única! I si perds la feina en trobaràs una altra de boníssima demà mateix, n'estic segura.

—No és tan fàcil com això!

La situació cada vegada és més estressant. L'Alice no para de mirar al seu voltant. Ha d'aconseguir com sigui convèncer la seva cosina que toqui el dos. La Zoé insisteix amb un somriure d'orella a orella.

—Que sí, dona! I si et falten calés, ja saps que ma mare et donarà el que calgui.

—No és ella qui ha de pagar!

—És la teva tieta! —exclama la Zoé—. És normal! Mira que n'ets de tossuda! Bé, no canviem de tema. Et juro que actuarem amb molta discreció. A més, ja és massa tard, hem escalat el mur. Si hem de tornar enrere, segur que aquest cop ens enxampen. És un miracle que no ens hagin vist quan hem saltat.

—No és cosa meva!

Aleshores, quan l'Alice està a punt de tancar la porta als nassos de la seva cosina, se sent un lla-druc no gaire lluny. La Zoé se sobresalta i mira l'Alice amb ulls aterrits. A ella se li accelera el pols.

Tot d'una té calor. La sang li batega a les temples. I, sense rumiar-s'ho més, per evitar que els guàrdies de seguretat atrapin el grup de noies aplegades a l'altra banda de la porta, obre i les deixa passar.

Se'n penedeix immediatament, però les quatre noies ja s'han esmunyit a l'interior empenyent l'Alice contra la paret.

—Eh, Zoé! No m'havies dit que seríeu tanta colla! I, a més, quan m'has parlat del teu pla, t'he dit clarament que no! Francament, això no fa gens de gràcia!

L'Alice ha parlat en un to sec. Queda poc temps. Com més estona s'estiguin en aquest passadís minúscul, més augmentarà el risc que les vegin. Un corrent d'aire fred que ve de fora els frega els turmells i els posa la pell de gallina.

Però la Zoé li pica l'ullet i li fa un petó ben fort a la galta.

—Au, va! No siguis tan estirada! Ara ja hi som. Val més deixar de fer mala cara, no creus?

—No —remuga l'Alice mentre tanca la porta.

La Zoé i les seves tres amigues ja corren pel llarg passadís estret que porta als bastidors. L'Alice obre la boca en un crit mut i inútil. És evident que si es passegen per allà sense autorització les pescaran de seguida.

Les noies, massa excitades, ja no li fan cas i desapareixen en un tombant del passadís.

—No!

Aquest cop l'Alice no ha remugat, ha gemegat. Mentre enfila també el passadís a correueta, es

passa la mà pels cabells imaginant-se els maldecaps que li vindran al damunt. Quan tomba per on s'ha volatilitzat la Zoé, és massa tard. Ja no hi ha cap rastre del grup. La noia, desanimada, s'arramba a la paret i recolza el cap contra la superfície dura. Tanca els ulls, decideix començar per calmar-se abans d'intentar elaborar qualsevol estratègia. Esverar-se no ajuda mai. Per relaxar-se una mica, es concentra en les olors tan típiques dels passadissos de l'Arena: el metall de les peces de les bastides i de construccions diverses que s'hi emmagatzemen es barreja amb l'olor de resclosit.

Al cap d'uns minuts d'immobilitat, concentra únicament en la seva respiració, l'Alice aconsegueix calmar de mica en mica els batecs del cor. Llavors es permet tornar a reflexionar. Com se'n pot sortir, d'aquest embolic? Ha d'intentar trobar la Zoé abans que l'ensexampin, arrambar-la sota una escala o en un lloc així i mirar que entri en raó.

L'Alice sospira i torna a obrir els ulls. Té poc temps.

Però, així que se separa de la paret i es disposa a reprendre la marxa, s'atura i es queda quieta. No està sola al passadís. Un dels membres dels 7X s'està dret, d'esquena, uns passos més enllà. Les mànigues del jersei, massa llargues, li cauen fins a mitja mà. Els dits entre els cabells li esbullen els flocs blaus.

A l'Alice li fa un salt el cor. Els llums del passadís no estan tots encesos; que potser és en Heejoon, el raper del grup?

Oh, no, si us plau, ell no.

Si és ell i es gira, m'agafa un cobriment.

És el seu membre del grup preferit. Des d'aquell trio compartit només amb en Sun i en Changmin. Unes lletres que la van marcar profundament just després de la desaparició dels seus pares en aquell horrible accident de cotxe.

No hi ha res més horrorós que negar-se

a tornar a somiar. Ho sé.

Però avui en soc incapaç.

Tornar a somiar m'és impossible.

Aquesta veu que semblava murmurar-li directament a cau d'orella quan tancava els ulls ardents de llàgrimes, a la nit, arraulida al llit. El ritme de la seva dicció i els batecs del seu cor anaven a l'uníson.

Encara soc a la Terra únicament

perquè no tinc cap altra opció.

Els altres continuen avançant i jo estic atrapat aquí.

Ella també se sent atrapada en aquesta Terra sense els seus estimats pares. No sabia que una veu pogués emocionar-la tant. En Heejoon, en aquesta cançó, li parlava directament a l'ànima.

Ja no tinc cap somni que em faci avançar,

res que eviti deixar de moure'm.

Em quedo palplantat, sense un somni que em faci avançar.

Uns quants metres davant seu, el jove cantant es tomba lentament. Sí que és ell, en Heejoon. Els seus ulls ametllats no tarden a lliscar cap a ella. Lentament. I, com si el temps s'hagués aturat, les ninetes de l'un i l'altre s'enganxen. L'Alice s'ha quedat sense alè; el simple fet d'omplir-se els pulmons d'aire podria trencar l'encant del moment.

Immòbil, la noia deixa que ell se li acosti. Cada vegada més a prop. I com més el té a la vora més se li accelera el cor, que li batega encara més ràpidament i amb més força. L'Alice no s'acaba de creure que sigui ell de veritat: els pòmuls alts, la barbeta quadrada, els llavis molsuts. No és només l'emoció suscitada per la trobada amb una estrella i un cantant que li agrada escoltar. És més que això. És com un terratrèmol, el capgirament de l'atracció terrestre o l'explosió de l'univers. Una sensació que la manté immersa en aquella mirada fosca que brilla cada vegada més a mesura que ell s'acosta, com dues flames que la consumeixen.

Les palpitations del cor li ressonen cada vegada amb més intensitat dins seu, li pugen pel coll, semblen apoderar-se de la gola, li brunzeixen a les orelles. No havia sentit mai això. L'Alice entreobre la boca per aspirar l'oxigen que li falta, per intentar regular el cos que ja no l'obeeix. I ell, en Heejoon, se li aproxima cada vegada més. A cada passa, ella té la sensació que perd el control de si mateixa, imantada per la mirada del noi.

És conscient de l'estat a què m'aboca?

Quan és només a un metre d'ella, s'atura. A l'Alice li sembla que el cor li ocupa tot el lloc dins del pit. De cop es posa vermella com un tomàquet. Ara unes guspises elèctriques li recorren el cos. Les cames amenacen de fer-li figa. Ha d'evitar fondre's o esfondrar-se. Ha de mesurar molt bé què li diu, un simple «hola» seria una bona idea. És important que no sembli una ximpleta.

Bon vespre o bona nit, alguna cosa així!

Ara!

Ara!!!

—Bon nespre!

Bon nespre?

La veu li sona estranya quan finalment trenca el silenci d'aquest instant que ha semblat durar una eternitat.

Que ximpleta!

En Heejoon aixeca una cella, sense deixar de clavar les ninetes al fons de les ninetes d'ella.

Sento el seu perfum. És el seu perfum aquesta olor increïble?

Una olor amb un punt de picant, de fort, de franc.

—나는 이해하지 못해요 (*naneun ihaehaji mos-haeyo*).¹

Que què... com?

Ah, ostres! No parla en el seu idioma! És veritat!

O potser hauria entès «Bon vespre» o «Bona nit», però «Bon nespre» no li deu evocar res. Així, malgrat

1. No t'entenc.

tot, he evitat passar per una pallussa. Val més això que res.

— 안녕하세요 (*annyeonghaseyo*)² — intenta xampurrejar l’Alice.

Tot i que està orgullosa del seu nivell de coreà, prou bo per a una estrangera que va començar a estudiar-lo només fa dos anys, en aquesta situació d’estrès la seva pronunciació fa pensar més aviat en un esguell desagradable de rata.

En Heejoon, però, es manté impassible, amb els llavis perfectament dibuixats que amb prou feines insinuen un somriure que li dibuixa un clotet a la galta dreta.

Immòbil com una estàtua, ella deixa de respirar del tot, esperant la reacció del noi que té al davant. Un floc blau tria aquest instant per caure davant dels ulls d’en Heejoon i escombrar-li la cella. Ell mira d’enretirar-lo amb un moviment del cap, però el floc torna a caure, cobreix parcialment de misteri la mirada concentrada en l’Alice i captura així el que ella voldria desxifrar-hi.

—*Hey. Are you OK?* —pregunta ell amb una veu dolça.

—Sí... *yes... Sorry.*

Definitivament, ella ja no sap el que diu. Segur que ara ell se’n riurà. Però, en comptes d’això, se li atansa, aixeca una mà, li agafa un dels rínxols de cabells castanys que se li ha desprès del monyo i

l'hi col·loca rere l'orella. Quan els dits li acaronen la pell, ella sent com una descàrrega elèctrica: un llarg calfred que li recorre el clatell i li baixa per l'espina-dada. Els dits li deixen una sensació d'escalfor a la pell.

—*Don't be sorry* —murmura en Heejoon.

Hauria sigut més senzill si ell no hagués tornat a parlar. Aquella veu calmada, lenta i dolça... Aquest cop, n'està segura, ella no serà capaç d'articular ni una paraula.

Em desmaiaré.

La tensió és quasi insuportable. L'Alice no vol que esclati aquesta mena de bombolla que s'ha creat al voltant de tots dos, però alhora aquesta proximitat, aquest trasbals, es fan insostenibles.

L'aparició d'un grup de noies esverades a l'esquena del jove raper destrueix l'encant del moment.

—Alice, hem de marxar!

La veu de la Zoé està tenyida d'urgència i l'Alice entén que finalment s'ha adonat de la realitat de la situació. Hi ha nervis. L'Alice ha de deixar de mirar en Heejoon i l'aclapara una immensa sensació de fred. La bombolla estranya que s'havia format al seu voltant esclata bruscament.

—Zoé? No! No em diguis que...

—Sí!

L'Alice voldria tornar a centrar l'atenció en el noi, oblidar-ho tot i no veure res més. Però en Heejoon ja no hi és. L'ha esquivat i ara s'allunya a grans

passes. En sentir probablement la mirada de l'Alice al clatell, es gira un moment, es posa una mà al front i inclina el cap per tal de saludar-la. El floc blau recalitrant li torna a lliscar pel front i li segresta la llum profunda de la mirada. Durant un breu instant, el temps torna a estar suspès i només hi són ell i ella, en aquell petit passadís, malgrat tot el rebombori i tot l'esverament de les quatre noies que té al costat. Per desgràcia, és només un instant fugaç.

La Zoé, de tan atabalada, ni s'ha adonat de qui acaba de creuar-se a correu, a qui fins i tot ha clavats mitja empenya en passar. Quan es troba al costat de la seva cosina, l'agafa per la màniga i l'estira bruscament.

—Corre! Els vigilants són allà darrere!

—Zoé! Què ha passat? Com t'ho has fet per fer-te notar tan aviat?

L'Alice avança el grup de noies, que es precipita cap a la sortida.

—Per aquí no. Us enxamparan quan obriu la porta i a mi em faran fora de seguida. Per aquí.

L'Alice assenyala la porta d'un camerino abandonat que ara serveix de traster. L'empeny i s'espera trobar-se immersa en la foscor...

Les quatre noies es precipiten dins aquella habitació, clavant-se cops, i estan a punt de caure davant de dos homes. Aquella irrupció ha interromput bruscament un intercanvi que semblava més que animat.

—SUN!!! —criden alhora les amigues de l'Alice amb una veu estrident.

En Sun, líder del grup dels 7X, s'ha quedat amb la mà alçada, a mitja frase. Sota els cabells castanys espessos i despentinats, els ulls negres els adreocen una mirada fulminant. La mandíbula quadrada se li contrau. La discussió interrompuda era visiblement molt agitada. L'Alice, encara amb la mà al pom de la porta, s'ha quedat paralitzada.

La noia hauria hagut d'estar al·lucinada en trobar-se davant del seu ídol, però s'imposa la decepció. Aquest cop sí que ha begut oli...

En Kim, el productor dels 7X, de seguida es treu un walkie-talkie i profereix unes ordres breus. Petit, eixarreït, porta una barba dura que li cobreix la barbeta d'una forma desigual. Tot i així, malgrat aquesta pilositat, sembla força jove. Probablement no és gaire més gran que el cantant líder dels 7X. Al cap de pocs minuts, dos homes robustos entren a l'habitació. Evacuen les noies amb mà ferma i les aparquen al despatx de la seguretat. Quan torna la calma, en Kim ja no està enfurismat com uns instants abans. Potser comença a emergir un inici de solució del problema que li ha creat en Sun, però encara hi ha de rumiar. Encara l'ha de construir pacientment perquè resulti perfectament coherent

i compleixi el seu objectiu. L'objectiu de sempre: donar un impuls a la carrera d'en Sun, encara que hagi d'anar contra la voluntat del cantant. I, per dir-ho de manera suau, aquest no li facilita pas la feina darrerament.

Allà davant, el seu protegit de sempre té la sensibilitat a flor de pell. Dona copets nerviosos amb els dits contra tot el que es troba, les parets, ell mateix, els cartrons apilats pertot arreu al seu voltant.

—Per què no has fet fora aquestes boges immediatament? —pregunta en Sun.

—Què et penses? Parlàvem coreà! No han pogut sentir ni entendre res. Què et fa por, que expliquin que t'estaves discutint amb el teu productor? Probablement ni tan sols m'han reconegut!

—A què ve tot això?

En Sun està confós.

—Calla. Estic rumiant —declara en Kim.

A en Sun se li enfosqueix l'expressió, aixeca les mans al cel i s'allunya. El silenci s'instal·la a l'habitació. És tan feixuc que el cantant acaba preguntant:

—I necessites que m'estigui palplantat al teu costat mentre duri la teva reflexió o me'n puc anar? Et recordo que surto a l'escenari d'aquí a no res. M'hauria estimat més que no m'haguessis tocat els nassos amb aquesta collonada, i...

—«Aquesta collonada»? —l'interromp immediatament en Kim—. «Aquesta collonada»?

De cop i volta torna a enfurismar-se.

—Sun! Prou de minimitzar-ho. Probablement hauries de disculpar-te en públic. Ets el líder del millor grup de K-pop, aquí i arreu, i la teva cota de popularitat entre les fans coreanes està en caiguda lliure!

En Sun es mossega el llavi, se sent culpable. Està tan en deute amb en Kim! No sap on posar-se i intenta una defensa maldestra:

—No pas entre les noies d'aquí, que m'estimen però no pensen que jo els pertanyo, a diferència de les fans coreanes, que em prenen per la seva parella!

—Un moment, ja saps com funciona això. I precisament ets tu qui acabes de demanar de fer-ne fora una colla com si estiguessin empestades.

En Sun sospira. No es perdonarà mai el que ha fet. Es passa la mà pels cabells i fa una concessió:

—És veritat. Reaccio de qualsevol manera. Ja saps que em sap greu.

—Ho sé.

—Però és només un rumor! —es torna a empi-par en Sun—. Excepte en el cas de la Yoo, d'acord, aquí ho reconec, m'he equivocat. Però no surto amb tres noies alhora! Les fotos són borroses, no s'hi veu res de manera clara! Tot plegat és absurd!

—Això també ho sé —respon en Kim, sempre fredament mentre activa el cervell—. Deixa'm trobar una solució amb tranquil·litat, entesos?

En Sun torna a aixecar les mans en senyal de rendició. Però, dins seu, li bull la sang. No sap per què està tan ofès. De rumors sempre n'hi ha hagut

al llarg de la seva carrera, tot i que mai com aquests. No sap què el fereix més: que, després de tots aquests anys, les fans puguin pensar que ell es comportaria tan malament amb les dones, o bé que ell mateix hagi provocat aquestes xafarderies per culpa de les seves reaccions estúpides. Ara arrossegava una imatge de troner sense escrúpols, ben lluny de la imatge de gentleman i d'home ideal que hauria d'encarnar. Sospira. Tot és un despropòsit.

—Em sap greu per la meva relació amb la Yoo —murmura.

—La veritat és que era una estúpida —el burxa en Kim immediatament, encara immers en les seves cabòries—. Encara rai si parléssim de la dona de la teva vida... Però aquesta actriu! No hauries pogut triar-ne una de pitjor. Té una reputació horrible en aquest món i no destaca precisament per la seva amabilitat.

—No sento res per ella. Em va atrapar quan em trobava en un moment de feblesa i de depressió.

El que és cert és que en Kim es preocupa molt per ell. Sense el seu amic no hauria arribat fins on és ara. S'hi sent en deute fins al final dels seus dies per tot el que ha fet per ell. Quan decep en Kim, en Sun ho viu tan malament que no sap què fer amb si mateix. És conscient dels sacrificis immensos que en Kim ha fet per ell al llarg d'aquests darrers anys. Li ha construït una vida increïble, la que somiava, en detriment de la seva pròpia vida massa sovint...

I en Sun pensa que no l'havia decebut mai tant com ara... Com l'hi podrà compensar?

I, per variar, espera mentre en Kim mira de treure'l de l'embolic en què s'ha ficat.

—Insisteixo que les fotos són massa borroses —intenta objectar.

No sap realment si això el pot salvar, perquè, tot i que a les fotos no es reconeix del tot la noia, es veu clarament que està fent un petó a una dona de cabells arrissats. La premsa de seguida hi ha ficat cullerada. Totes les coreanes mínimament famoses de cabells rinxolats han sigut presentades, successivament, com «la seva novieta». En Kim acaba finalment la reflexió que el tenia absorit i deixa anar en veu baixa:

—Efectivament, ens pot salvar el fet que les fotos són borroses, la identitat borrosa de les noies amb qui surtis, per dir-ho d'alguna manera.

—Com? —pregunta en Sun, que no entén per què de sobte aquesta foto li sembla tan crucial al seu productor.

En Kim se li acosta, l'agafa per les espatlles i el mira fixament als ulls, sense vacil·lacions. En Sun s'arrauleix dins seu. De vegades el productor l'atemoix amb les seves esperes tan tenses. A en Sun li agradaria que es relaxés, que no exagerés. No demana pas tant! No sap quina idea retorçada se li acaba d'acudir a en Kim, però s'imagina que haurà d'acceptar alguna cosa difícil per esmenar el seu error.

—Això és el que faré: proposaré a una de les noies que acabem d'enxampar que vingui a Corea i es faci passar per la teva nòvia.

—Què? Però... què t'empatolles! No és el contrari del que seria desitjable?

De sobte en Sun sent una profunda fatiga mentre en Kim continua:

—Oh, no, creu-me! La noia vindrà. No gaire temps, un mes o dos a tot estirar. Reconeixem el fet que has tingut una relació amb ella. La mostrem una mica, els fans internacionals ho trobaran simpàtic com sempre, les europees es tornaran boges d'alegria quan sàpiguen que en Sun, l'inigualable Sun, el Sun dels seus somnis, ha triat una francesa. França, el país del romanticisme. És perfecte! A Corea, les fans estaran ofeses, però s'oblidarà la teva imatge de faldiller. Després, com altres cantants que han tingut parella i els han pescat, presents públicament les teves excuses. Les fans coreanes et perdonaran i deixarem enrere aquest episodi desagradable!

En Sun fa una pausa per estar segur que ha entès bé el que li acaba de deixar anar en Kim.

—Però això és una manipulació! És una mentida!

En Sun té la impressió que se li ha despenjat el cor del pit i li ha caigut al fons d'ell mateix per desaparèixer en un marasme d'angoixa. No pot mentir d'aquesta manera als seus fans. És massa deshonest. En Kim li endevina el pànic a la mirada.

—És l'única manera de salvar la teva carrera. Aquests rumors no s'esvaeixen fàcilment. No tenim temps per reflexionar, hem d'actuar. I ho hem de fer ara mateix!

Deixa anar les espatlles d'en Sun, aixeca el colze i s'arromanga l'americana per consultar el rellotge.

—Ves-hi ara. T'has de preparar bé, i la decisió ja està presa. Jo m'encarregaré d'enllestir-ne els detalls. Tu ves a cantar.

Al passadís, tot arrossegant els peus, en Sun de sobte té ganes de vomitar. La tènue llum groga el mareja. Se sent desposseït de la seva vida, dels seus sentiments, del seu honor. El seu somni mereix aquests sacrificis? Quan s'acosta al camerino, però, li arriba el xivarri de les primeres fans al peu de l'escenari. I llavors fa el cor fort.

Cantarà per a elles com mai. No té dret a engegar-ho tot. No té dret a decebre-les a elles, no té dret a decebre en Kim, ni el seu pare. No té dret a decebre tots aquells que han cregut en ell des de sempre.

Entra al seu camerino per acabar-se de preparar. Però una tristesa terrible li estreny el cor. Agafa el respatller del seient de davant del mirall. Una hora abans seia allà davant de la maquilladora. Ara té la impressió d'ensorrar-se cada vegada més en la desesperació. Ha comès un error. Serà castigat fins al final dels seus dies per culpa d'aquesta ensopagada?

Aixeca la mirada i es veu les ninetes fosques al mirall. Normalment hi sol llegir l'entusiasme, la fatiga, l'orgull... Aquest vespre, per primera vegada a la vida, hi llegeix una tristesa immensa. Qui l'en deslliurarà?

L'Alice està arraulida a la cadira mirant fixament, damunt de la taula del responsable, l'acreditació que li han confiscat, quan la porta de l'oficina de seguretat s'obre. Com s'ho farà ara? No es podia permetre el luxe de perdre la feina.

L'oficina sembla un decorat de pel·lícula dolenta. Austera, amb un escriptori ocupat per munts de papers i pantalles de vídeo en blanc. Hi han afegit unes cadires a correcció per instal·lar-hi totes les noies. Amb les seves bosses de mà amuntegades, no queda ni un centímetre per moure's.

L'home que discutia amb en Sun entra a l'oficina. Els vigilants que les custodien en silenci des de fa una hora s'aixequen immediatament. Deu ser algú important. A l'Alice se li accelera el cor.

Pot ser que, a més de perdre la feina, tingui problemes amb la policia?

L'home, que vesteix roba fosca, murmura alguna cosa al cap de seguretat que l'acompanya. En sentir la veu grunyidora del vigilant se sobressalta.

—Ara sortiu, noies. El senyor Séong ha tingut

l'amabilitat de deixar-vos marxar, però heu de tocar el dos ara mateix. Els meus homes us acompanyaran fins a la sortida.

Les noies s'aixequen i recullen precipitadament les seves coses escampades per terra. Però quan l'Alice es disposa a fer-ho també, el productor l'atura i li deixar anar en anglès.

—No, tu no. Tu no et mous d'aquí.

L'Alice es queda immòbil. La Zoé també. Li adreça una mirada de pànic a la cosina, però l'Alice es manté impassible. Quan de petites les enxampaven després de fer una entremaliadura totes dues, l'Alice era sempre qui n'assumia la responsabilitat. La Zoé s'arraulia i feia servir el seu encant per sortir-se'n, mentre que la seva cosina s'enfrontava als adults amb un posat ferm.

—Senyor, ha sigut tot culpa meva —intercedeix la Zoé—. Si ha d'amonestar algú és a mi.

En Kim Séong li adreça una breu mirada inapel·lable, negra, implacable.

Aquest paio et deixa realment glaçat.

—Li aconsello que surti immediatament, senyoreta, si no vol agreujar la seva situació. No té cap altra opció.

Té una veu glacial.

L'Alice sent com les cames li fan figa. L'esforç de la seva cosina l'honora, però ella també és responsable de la situació i és ella qui treballa aquí.

—Au, ves, Zoé. Ja et trucaré, no pateixis —murmura.

La Zoé li adreça un gest silenciós; té els ulls plens de llàgrimes. Però l'Alice es gira. Està enfurismada amb la seva cosina i té ganes que s'acabi aquest malson d'una vegada. A més, ha d'assumir els seus errors. Val més, doncs, arrencar l'esparadrap de cop.

Sense mirar-se-la, sent com la seva cosina i amiga abandona l'oficina, cosa que també fan els vigilants. El productor tanca la porta. Ara només hi són ells dos. L'ambient és digne de l'Antàrtida. L'Alice continua dreta, amb la bossa de mà i l'abric als braços. Adreça una mirada fugaç a l'home impassible, que es descorda el botó de l'americana perquè no se li arrugui la roba en seure. Li fa un senyal, en tot moment fred com el marbre, perquè s'assegui davant d'ell. Un senyal autoritari, però quasi afable.

L'Alice obeeix, encara té el cor accelerat. Quant de temps pot resistir un ritme cardíac tan alt? Un cop ella s'ha assegut, el senyor Séong encara deixa arrossegar un breu silenci terriblement feixuc, llavors encreua les mans damunt dels genolls.

—Bé, doncs, senyoreta... Senyoreta què?

El to del productor és neutre, lleugerament impacient, amb un punt de menyspreu quasi impossible de discernir, però que irrita la noia immediatament. Ella està a l'aguait.

—Alice Chastain.

L'home agafa el mòbil i envia ràpidament un missatge.

—Què fa? —pregunta l’Alice, amb posat amenaçador.

El productor es limita a respondre-li amb un mig somriure. Les ninetes negres sota les parpelles ametllades li brillen d’intel·ligència, no de compassió. A la noia li baixa un calfred per l’esquena. Aquest home no li farà cap regal, n’està segura. Dona un cop d’ull cap a la porta tancada. Potser no hauria d’haver deixat marxar la cosina. S’estreny els braços com si de sobte tingués fred, tot i que sempre fa calor a la part dels bastidors de l’Arena. En Kim Séong la continua observant amb l’agudesesa d’un falcó. Tot d’una, enmig del silenci, deixa anar:

—Així, Alice Chastain, vostè té una bona reputació?

Llavors la noia aixeca el cap i se’l mira amb uns ulls esbatanats de sorpresa.

—Perdoni? Què s’ha cregut?

Aquesta reacció provoca un riure divertit.

—Les occidentals. No em respongui, si no ho vol. Nosaltres ja estem fent la nostra investigació. No trigarem a saber tot el que vostè dissimuli del seu passat.

L’Alice posa l’esquena tan dreta com pot, ofesa. Prou d’històries! Que li digui el que vol! Ella ha comès un error i accepta reparar-lo, però ja no es deixarà insultar més. Obre la boca per contestar quan el mòbil del productor li vibra a la mà. L’home aixeca un dit per impedir-li parlar,

consulta ràpidament el missatge que acaba de rebre i novament aquell mig somriure horrorós i glaçador.

—Perfecte, senyoreta, ara estic segur que farà el que li demanaré.